

Arrest

nr. 186 367 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 april 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van

betrokkene werden in de periode 2011 tot 2017 volgende proces verbalen opgemaakt:

- PV AN.12.LB.037262/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

- PV ME.12.L5.001544/2016 door PZ Lier wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.025234/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.028354/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.019215/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.018741/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV AN. 12.L3.003422/2014 door PZ Rupel wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.007869/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV AN. 12.LB.104842/2011 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

Uit de aard, de herhaaldelijkheid en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 12.05.2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van

betrokkene werden in de periode 2011 tot 2017 volgende proces verbalen opgemaakt:

- PV AN.12.LB.037262/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

- PV ME.12.L5.001544/2016 door PZ Lier wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.025234/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.028354/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.019215/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.018741/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV AN. 12.L3.003422/2014 door PZ Rupel wegens gewone diefstal

- PV ME. 12.L1.007869/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal

- PV AN. 12.LB.104842/2011 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

Uit de aard, de herhaaldelijkheid en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 05.09.2011 (bijlage 13qq-, op 04.06.2013 (bijlage 13), op 12.01.2013 (bijlage 13), 12.05.2014 (bijlage 13)n 17.07.2015 (bijlage13qq) en op 01.03.2016 (bijlage 13). Bovendien werd aan betrokkene op 12.05.2014 een inreisverbod van 3 jaar betekend.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 18.04.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 29.06.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 05.09.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 01.09.2011) geldig 30 dagen. Op 09.06.2015 diende betrokkene (onder de naam P. M. (...), geboren op 11.01.1972 van Russische nationaliteit) in Duitsland een asielaanvraag in. Aan betrokkene werd duidelijk gemaakt dat hij wegens de Dublinprocedure voor de behandeling van zijn asielaanvraag zich diende te wenden tot de Belgische autoriteiten. Op 23.06.2015 diende betrokkene vervolgens voor de tweede maal in België een asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd op 10.07.2015 door het CGVS geweigerd om inoverweging te nemen. Betrokkene ontving vervolgens op 17.05.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq van 16.07.2015). Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 24.09.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 21.12.2011. Deze beslissing is op 01.02.2012 aan betrokkene betekend. Op 11.03.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9ter aanvraag werd op 11.10.2013 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.11.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). Betrokkenes beroep tegen deze laatste beslissingen werden op 28.07.2014 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 12.06.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2013. Deze beslissing is op 04.06.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13).

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werden in de periode 2011 tot 2017 volgende proces verbalen opgemaakt:

- PV AN.12.LB.037262/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L5.001544/2016 door PZ Lier wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L1.025234/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L1.028354/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L1.019215/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L1.018741/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal
- PV AN.12.L3.003422/2014 door PZ Rupel wegens gewone diefstal
- PV ME.12.L1.007869/2014 door PZ Mechelen wegens gewone diefstal
- PV AN.12.LB.104842/2011 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

Aan betrokkene werd naar aanleiding van meerdere administratieve verslagen wegens gewone diefstal op 12.05.2014 een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar betekend en op 01.03.2016 werd aan betrokkene een bevel om uiterlijk op 02.03.2016 het land te verlaten (bijlage 13).

Uit de aard, de herhaaldelijkheid en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het feit dat betrokkenes partner (O. S. (...), geboren op (...)) en zijn twee meerderjarige zonen (K. A., geboren op (...)) en K. G. (...), geboren op (...)) in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes partner en zonen zijn eveneens zoals betrokkene illegaal in het land en hebben meerdere bevelen ontvangen om het land te verlaten waaraan zij geen gevolg hebben gegeven. Een

repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd naar zijn vrouw en kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Aan betrokkene werd door de politie Antwerpen gevraagd zijn vrouw en kinderen te bellen. Zo kunnen deze personen zich aanbieden om samen met hem gerepatriëerd te kunnen worden. Uit het verslag van de politie vernemen we: " Wanneer wij K(...) hierover bevragen zegt hij inderdaad nog een vrouw en twee kinderen in België te hebben. Betrokkene begrijpt ons, tot op het ogenblik dat wij over de repatriëring spreken. Vanaf dan is het enige dat betrokkene nog zegt "Nationaliteit, onbepaald". Hij blijft dit heel ons gesprek herhalen. Wij kunnen hierna geen gesprek meer aangaan met K(...)."

Betrokkene zijn vrouw en meerderjarige zonen kunnen zich steeds aanbieden om samen met hem verwijderd te worden.

Betrokkene vrouw en zonen hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn vrouw en zonen door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene werd door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 05.09.2011 (bijlage 13qq-, op 04.06.2013 (bijlage 13), op 12.01.2013 (bijlage 13), 12.05.2014 (bijlage 13)n 17.07.2015 (bijlage 13qq) en op 01.03.2016 (bijlage 13). Bovendien werd aan betrokkene op 12.05.2014 een inreisverbod van 3 jaar betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

"De exceptie van onbevoegdheid voor wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving" die opgeworpen wordt in de nota is derhalve gegrond.

2.2. Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker op 12 mei 2014 een inreisverbod betekend werd. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zich een kopie bevindt van het op 12 mei 2014 betekend inreisverbod. Hieruit blijkt dat het inreisverbod getroffen werd voor drie jaar. Het houdt in dat het inreisverbod afloopt op 11 mei 2017. Ook al loopt het betrokken inreisverbod weldra af, het is heden nog steeds van kracht, aangezien niet blijkt dat het ondertussen opgeheven, opgeschort, vernietigd of ingetrokken werd.

Artikel 1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”*

Gelet op bovenstaande dient samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidige vordering. Verweerder vermag, ingeval van een eventuele schorsing van de bestreden beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet indien hij vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft ondanks dit inreisverbod.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift kan hieraan geen afbreuk doen. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand en zijn gezinsleven. Er wordt immers verwezen naar twee afgewezen aanvragen om verblijfsmachtiging die door verzoeker werden ingediend op grond van medische redenen. Deze verwijzing vindt steun in het administratief dossier waarin zich deze beslissingen bevinden. Het beroep dat bij de Raad tegen de laatste beslissing van 11 oktober 2013 werd ingediend, werd verworpen bij arrestnr. 127 498 van 28 juli 2014. Waar verzoeker verwijst naar stuk 4 gevoegd bij zijn verzoekschrift en benadrukt dat hieruit blijkt dat hij nood heeft aan een mantelverzorger dient de Raad op te merken dat verzoeker zelf in de gelegenheid is om zich samen met zijn familieleden die als mantelzorgers kunnen optreden, te begeven naar het land naar waar de repatriëring zal plaatsgrijpen, doch hieraan niet zijn medewerking wenst te verlenen. Immers stelt de bestreden beslissing, *“Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd naar zijn vrouw en kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Aan betrokkene werd door de politie Antwerpen gevraagd zijn vrouw en kinderen te bellen. Zo kunnen deze personen zich aanbieden om samen met hem gerepatriëerd te kunnen worden. Uit het verslag van de politie vernemen we: “ Wanneer wij K.(...) hierover bevragen zegt hij inderdaad nog een vrouw en twee kinderen in België te hebben. Betrokkene begrijpt ons, tot op het ogenblik dat wij over de repatriëring spreken. Vanaf dan is het enige dat betrokkene nog zegt "Nationaliteit, onbepaald". Hij blijft dit heel ons gesprek herhalen. Wij kunnen hierna geen gesprek meer aangaan met Khandanyan.” Betrokkene zijn vrouw en meerderjarige zonen kunnen zich steeds aanbieden om samen met hem verwijderd te worden. Betrokkenes vrouw en zonen hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn vrouw en zonen door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt”*. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij verwijst naar verzoekers familieleden in België, die hier echter net als verzoeker op illegale wijze verblijven, zodat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM kan opwerpen. Zoals reeds aangegeven kan de ganse familie samen gerepatriëerd worden indien ze daaraan hun medewerking verlenen. Verzoeker beroept zich voorts op zijn staatloosheid alsmede die van zijn familieleden waarmee de verwerende partij geen rekening gehouden heeft, doch er is op heden geen vonnis dat deze staatloosheid erkent, zodat ook dit argument geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt prima facie dat verzoeker niet in het bezit is van het Russisch en het Oekraïens staatsburgerschap, maar dit houdt op zich niet in dat verzoeker zich niet kan beroepen op de nationaliteit van Azerbeidjan zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt en evenmin dat hij hierdoor als staatloze dient beschouwd te worden. Ook de overtuiging van verzoeker dat hij en zijn familieleden staatloos zijn, volstaat te dezen niet. De Raad merkt nog op dat verzoeker geen grief inzake 3 EVRM ontwikkelt.

De Raad benadrukt nog dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting gedraagt naar de wijsheid van de Raad als de Raad haar wijst op het geldend inreisverbod waaraan ze onderhevig is en haar belang bij de vordering in vraag stelt. Wanneer het belang van de verzoekende partij op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

De vordering is onontvankelijk wegens een gebrek aan belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering gelet op het vigerende inreisverbod, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA